

O Pánovom umučení (sv. Lev Veľký)

Napísal Balek Robert
Piatok, 26 Marec 2010 14:36

Pravý cititeľ Pánovho umučenia má tak hľadieť očami srdca na ukrižovaného Ježiša, že v jeho tele poznáva svoje vlastné telo. Nech sa zoči-voči utrpeniu svojho Vykupiteľa zachveje každé stvorenie, nech sa puknú skaly neveriacich srdc a tí, ktorých gniavil hrob smrteľnosti, nech odvalia kameň, čo im stojí v ceste, a vyjdú von. Nech sa aj teraz vo svätom meste, čiže v Božej Cirkvi, ukážu znamenia budúceho zmŕtvychvstania, a čo sa raz má stať v telách, nech sa teraz uskutoční v srdciach.

Víťazstvo kríža sa neodpiera nikomu, ani keď je slabý, ani niet nikoho, komu by nepomáhala Kristova modlitba. Keď prospela mnohým, čo proti nemu zúrili, o koľko viac pomôže tým, čo sa obracajú k nemu?

Nevedomosť je odstránená, ťažkosti sú zmiernené a Kristova svätá krv vyhasila ohnivý dvojsečný meč, čo uzatváral kráľovstvo života. Temnota starej noci ustúpila pravému svetlu. Kresťanský ľud je povolaný do bohatého raja a všetci znovuzrodení majú otvorenú cestu späť do stratenej vlasti, ak si niekto sám nezatvorí cestu, ktorá sa otvorila aj viere zločinca. Nech nás nezaujme činnosť terajšieho života ani tak úzkostlivo ani tak pyšne, aby sme neboli schopní celým srdcom sa pripodobňovať nášmu Vykupiteľovi a kráčať v jeho šľapajach. Ved' všetko, čo urobil a vytrpel, bolo na našu spásu; aby sila, ktorá bola v hlave, bola aj v tele. Lebo keď „sa Slovo telom stalo a prebývalo medzi nami“, prijalo našu prirodzenosť do svojho božstva. Ktorého človeka by potom vylúčilo zo svojho milosrdenstva okrem toho, čo neverí? A ako by nemal spoločnú prirodzenosť s Kristom, ktorý prijíma toho, ktorý prijal našu prirodzenosť, a koho znovuzrodil ten istý Duch, z ktorého sa počal on? A potom kto by v ňom nepoznával svoje slabosti? Kto by nevidel, že mal prirodzenosť sluhu, keď musel jesť a spať, keď ho trápil smútok a plakal zo súcitu?

Túto prirodzenosť bolo treba vyliečiť zo starých rán a očistiť od kalu hriechu; preto sa jednorodný Boží Syn stal aj synom človeka, aby mu nechýbala ani pravá ľudská prirodzenosť, ani plnosť božskej.

To naša prirodzenosť ležala bezducho v hrobe, tretieho dňa vstala z mŕtvych a vystúpila ponad všetky nebeské výšavy na pravicu Otcovej veľby. Ak budeme kráčať po ceste jeho prikázaní a

O Pánovom umučení (sv. Lev Velký)

Napísal Balek Robert

Piatok, 26 Marec 2010 14:36

ak sa nebudeme hanbiť vyznávať, čo v slabom tele urobil pre našu spásu, budeme aj my povýšení k účasti na jeho sláve, lebo sa viditeľne splní, čo vyhlásil: „Každého, kto mňa vyzná pred ľuďmi, aj ja vyznám pred svojím Otcom, ktorý je na nebesiach.“

Z Rečí svätého pápeža Leva Veľkého

(Sermo 15, De passione Domini, 3-4: PL 54, 366-367)